

El teatre com a vehicle de conscienciació social

JORDI VERGÉS > TEXT I FOTOS

La fragilitat
d'aquell
públic
ocava la
libra
canviava
els papers:
podien ser
el públic,
però també
eren l'obra

La darrera tarda de juny d'enguany, mentre tothom s'afanyava sota la pluja, un afortunat grup de persones reunides al Centre Cívic Ter de Girona va compartir, durant una hora i mitja, un munt d'experiències que, de ben segur, recordaran durant molt de temps i amb un ampli somriure: al saló d'actes, una colla de joves de l'Institut Jaume Vicens Vives de Girona, amb naturalitat gens pretensiosa, van oferir als presents una obra de teatre fruit de la seva invenció, del seu afany per crear una cosa diferent.

L'obra se centra en la gent sense sostre, la crisi econòmica i els seus efectes sobre el jovent, sobretot pel que fa a la idea d'independitzar-se. Tanmateix, va més enllà i ens retrata a tots. Sense parafernàlies, decorats ni maquillatge, vestits de carrer, els actors

i les actrius van pujar a escena i, en vint-i-cinc minuts, van representar la realitat social més punyent i immediata. Estaríem parlant d'un esdeveniment cultural amb bona acollida com n'hi pot haver molts, si no fos perquè el públic que hi assistia era ben peculiar: gent que viu, menja i dorm al carrer, al centre d'acollida de La Sopa, o allà on pot; els maliciosament anomenats *invisibles*. Era un públic de pobres i marginals, convidats d'excepció per posar-hi veu pròpia. L'espectacle avançava amb molta gosadia, doblgant la línia fina que ens separa de la desamparança i de les nits a la intempèrie.

Es feia difícil reprimir el goig veient aquelles persones, en el seu infortuni, tan relaxats, assentint, rient a estones. Aplaudien que aquells joves es fessin ressò de l'oblit implacable que, a cada moment de la seva

Les joves estudiantants detecten en el capitalisme el principal problema actual del món, per això busquen sistemes alternatius

reprimits. És la por al canvi». A més del seu immediat futur universitari, que els preocupa («Jo vinc d'una família treballadora, i pateixo pel pagament dels màsters que promou Bolonya», diu Àfrica), s'interessen per qüestions socials com la integració dels immigrants i el voluntariat social.

Maria Garcia critica els adults, els pares i els professors que «quan eren estudiantants i la policia franquista entrava a les universitats eren uns herois, i ara són els que avisen els Mossos per desallotjar les facultats i impedir tancades als instituts». En general, són crítiques amb una generació inicialment progressista que ha anat derivant cap al conservadorisme.

>> A dalt, el local d'El Forn. A sota, l'hort de la tancada antibolonya.

Tot i la seva empenta, Mar Camps reconeix que passa sovint per etapes pessimistes. «Se'ns diu que som el futur i és cert, però ens manquen eines de representació, veu política», es lamenta. Mar, que coneix de prop l'ambient de casals independentistes com El Forn de Girona i té contactes amb formacions com els Maulets, Endavant o la CUP, es defineix d'esquerres però s'ha anat allunyant de les reivindicacions independentistes i cerca una esfera més oberta i social. «No m'agrada el nacionalisme que deriva en patrioterisme estèril», afirma.

Totes quatre estan d'acord que el principal problema que té el món actual és el sistema capitalista, del qual denuncien el conservadorisme, la manca d'informació i la imposició d'un pensament únic. «El meu treball de recerca a l'institut tracta sobre alternatives econòmiques al capitalisme», explica Àfrica Loureiro. «Potser només podem canviar petites coses, perquè el sistema és molt fort i la gent està molt atrapada», opina Mar Masferrer. Per a ella, la missió dels moviments crítics juvenils és «que la gent prengui una mínima consciència, que obri la ment a allò que està passant». I precisa: «És molt frustrant veure com els nostres companys passen de tot i pensen només a consumir i a fer l'egoista». Mar Camps s'hi afegeix: «No hi ha res més emocionant que un grup de gent que treballa pel bé d'altres, de forma desinteressada; això enganxa, com em va passar a mi el primer dia que vaig anar a El Forn».

Natàlia Iglésias és periodista.